

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

27. februar 2020 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 15, nr. 5), og artikel 16, nr. 5) – forsikring af »store risici« – værnetingsklausul indgået mellem forsikringstageren og forsikringsgiveren – muligheden for at gøre denne klausul gældende over for den forsikrede person«

I sag C-803/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) ved afgørelse af 7. december 2018, indgået til Domstolen den 20. december 2018, i sagen

AAS »Balta«

mod

UAB »Grifs AG«,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Safjan (refererende dommer), og dommerne L. Bay Larsen og N. Jääskinen,

generaladvokat: G. Hogan,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- AAS »Balta« ved advokatas S. Drazdauskas,
- UAB »Grifs AG« ved advokatai J. Milašauskienė, A. Bosaitė, M. Inta og G. Abromavičius,
- den litauiske regering ved K. Dieninis, R. Butvydytė og G. Taluntytė, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Heller og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

* Processprog: litauisk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 15, nr. 5), og artikel 16, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2012, L 351, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist angående betaling af en forsikringssum mellem AAS »Balta«, der er et forsikringsselskab etableret i Letland, og UAB »Grifs AG« (herefter »Grifs«), der er et sikkerhedsselskab med hjemsted i Litauen.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1215/2012

- 3 Følgende fremgår af 15., 18. og 19. betragtning til forordning nr. 1215/2012:
  - »(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium. [...]
  - [...]
  - (18) For forsikringsaftaler, forbrugerftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.
  - (19) Friheden til at indgå aftaler om værneting for parter i andre aftaler end forsikrings-, forbruger- og arbejdsaftaler, hvor en sådan aftalefrihed er begrænset, bør respekteres, dog med forbehold af de bestemmelser om enekompetence, der er fastsat i denne forordning.«
- 4 Forordningens artikel 4, stk. 1, bestemmer:
  - »Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«
- 5 Nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, har følgende ordlyd:
  - »Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i dette kapitels afdeling 2-7.«
- 6 Reglerne om kompetence på forsikringsområdet, der er fastsat i kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012, fremgår af forordningens artikel 10-16.
- 7 Nævnte forordnings artikel 10 har følgende ordlyd:
  - »I forsikringssager afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5).«

8 Artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1215/2012 fastsætter, at en forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat, i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl.

9 Forordningens artikel 12 fastsætter:

»I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjjelsen er foregået. Det samme gælder, når fast ejendom og løsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og genstand for samme skadestilfælde.«

10 Nævnte forordnings artikel 15 bestemmer:

»Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

[...]

3) der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og hvorved retterne i denne medlemsstat tillægges kompetence også i tilfælde af, at skadetilføjjelsen er foregået i udlandet, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat

4) der er indgået af en forsikringstager, som ikke har bopæl på en medlemsstats område, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende på en medlemsstats område, eller

5) der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i artikel 16 nævnte risici.«

11 Samme forordnings artikel 16 har følgende ordlyd:

»De i artikel 15, nr. 5), omhandlede risici er følgende:

[...]

5) uanset nr. 1)-4), alle store risici som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) [(EUT 2009, L 335, s. 1)].«

12 Artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 har følgende ordlyd:

»Såfremt parterne, uanset deres bopæl, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller disse retter kompetente, medmindre aftalen er materielt ugyldig efter loven i den pågældende medlemsstat. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente. Værnetingsaftalen skal være indgået:

a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse

b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold, eller

c) inden for international handel, i en form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.«

13 Forordningens artikel 63, stk. 1, fastsætter:

»Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne forordning bopæl det sted, hvor de har:

a) deres vedtægtsmæssige hjemsted

b) deres hovedkontor, eller

c) deres hovedvirksomhed.«

Direktiv 2009/138

14 Artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 (EUT 2013, L 341, s. 1) (herefter »direktiv 2009/138«), definerer begrebet »store risici« med henblik på sidstnævnte.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

15 Grifs leverer sikkerhedstjenester. »Grifs AG« SIA med hjemsted i Letland er ejer af Grifs, hvori det besidder samtlige selskabsandele. Den 31. juli 2012 indgik Grifs AG og Balta en almindelig ansvarsforsikringsaftale (herefter »forsikringsaftalen«), der også omfatter en ansvarsforsikring af Grifs.

16 I henhold til de almindelige bestemmelser i forsikringsaftalen afgøres alle forhold, der opstår i forbindelse med aftalen, ved forhandling, og hvis der opstår en tvist, som ikke kan løses i mindelighed, skal tvisten indbringes for de lettiske retter i overensstemmelse med den i Republikken Letland gældende lovgivning.

17 Den 21. august 2012 blev der stjålet smykker og kontanter i en juvelerforretning ejet af UAB »Jaunystės romantika« i Alytus (Litauen), som blev bevogtet af Grifs i henhold til en aftale om levering af sikkerhedstjenester. Efter at have anlagt sag ved de litauiske retter med påstand om erstatning for tabet som følge af tyveriet fik Jaunystės romantika og dettes forsikringsselskab, dvs. ERGO Insurance SE, tilkendt skadeserstatning tillagt renter samt godtgørelse af deres sagsomkostninger. Det blev fastslået, at Grifs havde udvist grov forsømmelighed, og at der var en direkte årsagssammenhæng mellem det opståede tab og dette selskabs manglende handling.

18 Efter afslutningen af denne erstatningssag anlagde Grifs sag ved Vilniaus apygardos teismas (distriktsdomstolen i Vilnius, Litauen) med påstand om, at Balta på grundlag af forsikringsaftalen skulle tilpligtes at betale forsikringssummen, renter og sagsomkostninger med et beløb på 114 941,58 EUR. Ved afgørelse af 21. november 2017 afviste Vilniaus apygardos teismas (distriktsdomstolen i Vilnius) sagen med den begrundelse, at den ikke havde kompetence, idet alle tvister vedrørende forsikringsaftalen i henhold til de almindelige vilkår og betingelser heri skulle behandles af de lettiske retter i overensstemmelse med lettisk ret. For så vidt som det selskab, der indgik forsikringsaftalen, dvs. Grifs AG, er ejer af Grifs, fandt Vilniaus apygardos teismas (distriktsdomstolen i Vilnius) i øvrigt, at der ikke kunne herske tvivl om, at Grifs – om end kun indirekte – havde samtykket til alle aftalens bestemmelser, herunder bestemmelserne om værneting.

- 19 Grifs iværksatte appel af afgørelsen, hvorefter Lietuvos apeliacinis teismas (Litauens appeldomstol) ved dom af 29. marts 2018 ophævede denne afgørelse og hjemviste sagen til Vilniaus apygardos teismas (distriktsdomstolen i Vilnius) med henblik på en fornyet prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt sagsanlægget fra Grifs kunne antages til realitetsbehandling.
- 20 Lietuvos apeliacinis teismas (Litauens appeldomstol) fandt i sin dom, at den omstændighed, at forsikringsaftalens parter havde aftalt, at tvister, der måtte udspringe af forsikringsaftalen, skulle indbringes for de lettiske retter i overensstemmelse med den i Letland gældende lovgivning, ikke var bindende for Grifs, således at denne kun kunne anlægge sag ved en lettisk ret. Dette selskab kunne således anses for »den sikrede« i henhold til en forsikringsaftale og havde i denne egenskab ret til at vælge et alternativt værneting i henhold til artikel 11 i forordning nr. 1215/2012.
- 21 Balta har iværksat kassationsanke for den forelæggende ret, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) til prøvelse af dommen afsagt den 29. marts 2018 af Lietuvos apeliacinis teismas (Litauens appeldomstol).
- 22 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt Domstolens bemærkninger i dom af 12. maj 2005, *Société financière et industrielle du Peloux* (C-112/03, EU:C:2005:280), vedrørende retsbeskyttelsen af den økonomisk svageste part har relevans i det tilfælde, hvor forsikringen dækker en »stor risiko«, navnlig henset til dom af 13. juli 2017, *Assens Havn* (C-368/16, EU:C:2017:546).
- 23 I denne forbindelse har den forelæggende ret på den ene side anført, at når den forsikrede aktivitet opfylder kriteriet om en »stor risiko« som omhandlet i artikel 16, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012, må det i princippet formodes, at parterne i forsikringsforholdet er økonomisk stærke og frit bør kunne fravige bestemmelserne om værneting i afdeling 3 i forordningens kapitel II. På den anden side er det den forelæggende rets opfattelse, at de særlige træk ved forsikringstageren ikke altid afspejler den sikredes situation og økonomiske kapacitet. I sådanne tilfælde kan der derfor være behov for at sikre den rette balance mellem rettigheder og forpligtelser for parterne i forsikringsforholdet. Det er imidlertid uklart, hvor skillelinjen mellem parternes selvbestemmelse og behovet for at beskytte den svageste part skal trækkes.
- 24 På denne baggrund har Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 15, [nr. 5)], og artikel 16, [nr. 5)], i [forordning nr. 1215/2012] fortolkes således, at i forbindelse med forsikringsaftaler, der dækker store risici, kan en aftale om værneting i forsikringsaftalen, der er indgået mellem forsikringstageren og forsikringsgiveren, gøres gældende over for en person, der er forsikret i henhold til denne aftale, som ikke udtrykkeligt har underskrevet denne værnetingsaftale, og som har sit sædvanlige opholdssted eller hjemsted i en anden medlemsstat end forsikringstageren og forsikringsgiveren?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 25 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 15, nr. 5), og artikel 16, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en værnetingsklausul i en forsikringsaftale, der dækker en »stor risiko« som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, og som er indgået mellem forsikringstageren og forsikringsgiveren, kan gøres gældende over for en person, som er forsikret i henhold til denne aftale, som ikke er en professionel aktør inden for forsikringsbranchen, som ikke har samtykket i værnetingsklausulen, og som har sin bopæl eller sit hjemsted i en anden medlemsstat end forsikringstageren og forsikringsgiveren.

- 26 I denne forbindelse bemærkes, at for så vidt som artikel 15 og 16 i forordning nr. 1215/2012 gengiver ordlyden af henholdsvis artikel 13 og 14 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1), gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af sidstnævnte forordnings bestemmelser fortsat for de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1215/2012 (jf. analogt dom af 31.1.2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, præmis 36).
- 27 Det er ubestridt, at kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012 fastlægger specielle kompetenceregler på forsikringsområdet, der skal beskytte aftalens svage part ved hjælp af regler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige regler, således som det er anført i 18. betragtning til nævnte forordning (dom af 31.1.2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 For det første fastsætter artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1215/2012 således, at en forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat, i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl. For det andet bestemmes det i forordningens artikel 12, at i sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået. Disse regler sikrer, at den svage part, der ønsker at sagsøge den stærke part, kan gøre dette ved en ret i en medlemsstat, der er let tilgængelig.
- 29 Imidlertid fastsættes der i forordning nr. 1215/2012 i visse tilfælde en mulighed for at fravige kompetencereglerne på forsikringsområdet ved en aftale om værneting, bl.a. i henhold til forordningens artikel 15, nr. 5), ved en aftale om værneting, der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i forordningens artikel 16 nævnte risici.
- 30 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret præciseret, at den i hovedsagen omhandlede forsikringsaftale omfatter »store risici« som omhandlet i artikel 16, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012, der henviser til direktiv nr. 2009/138, som i dets artikel 13, nr. 27), definerer begrebet »store risici« og fastlægger bestemte kategorier af risici, der falder ind under dette begreb.
- 31 I denne sammenhæng skal det undersøges, om en værnetingsklausul, der er fastsat i en sådan aftale, kan binde en forsikret tredjepart, der ikke er part i denne aftale, og som ikke har underskrevet aftalens bestemmelser.
- 32 For at afklare, om den sikrede person i sin egenskab af tredjepart til en forsikringsaftale, der dækker en »stor risiko«, kan være bundet af en værnetingsklausul, i henhold til hvilken det alene er retterne på det sted, hvor forsikringsselskabet har hjemsted, der har kompetence, skal der ses på ordlyden af artikel 15, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012 og på opbygningen af de regler, som forordningen fastsætter på forsikringsområdet, deres tilblivelse og de formål, som ligger bag.
- 33 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 15, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012 kan det, for så vidt som dette nummer kun nævner aftaler om værneting, som vedrører en forsikringsaftale, og ikke – i modsætning til nr. 3), og nr. 4), i samme artikel 15 – nævner aftalens parter, ganske vist antages, at så snart en gyldig værnetingsklausul fastsættes i en forsikringsaftale, som dækker en »stor risiko«, kan den påberåbes af enhver person, der ønsker at udøve sine rettigheder i medfør af nævnte aftale, og også over for en forsikret tredjepart.
- 34 Denne forskel i ordlyden mellem nr. 5), og de øvrige numre i artikel 15 i forordning nr. 1215/2012 kan imidlertid forklares med denne artikels tilblivelseshistorie. Som det fremgår af punkt 140 i P. Schlossers rapport om konventionen om kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritanniens og Nordirlands tiltrædelse af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt af protokollen om Domstolens fortolkning af denne konvention (EFT 1979, C 59, s. 71), blev det på tidspunktet for Det

Forenede Kongeriges tiltrædelse i 1978 besluttet med henblik på at supplere sidstnævnte konvention uden at skulle fastlægge et abstrakt og generelt kriterium for afgrænsningen af de situationer, hvori værnetingsaftaler kunne tillades, at udarbejde en oversigt over de forsikringsaftaler, for hvilke tilladeligheden af værnetingsaftaler skulle udvides. Som det fremgår af dette punkt i rapporten, var det imidlertid på ingen måde sigtet med denne tilføjelse at give sådanne værnetingsklausuler virkning i forhold til tredjeparter.

- 35 Hvad for det andet angår opbygningen af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012 bemærkes, at forordning nr. 44/2001 udvidede listen over de personer, der kan anlægge sag mod forsikringsgiveren for en ret, ved også at nævne de sikrede personer i artikel 9, stk. 1, litra b), i sidstnævnte forordning – nu artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1215/2012 – uden at sondre mellem de typer risici, der forsikres. Den beskyttelse, der således er givet de sikrede personer, vil imidlertid ikke være effektiv, hvis den kompetente ret for så vidt angår forsikringsaftaler vedrørende »store risici« skal fastlægges på grundlag af en værnetingsklausul, som den sikrede person ikke har underskrevet.
- 36 Hvad for det tredje angår de formål, der ligger bag kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012, har Domstolen allerede fastslået, at hvis en forsikringsaftale er indgået til fordel for en tredjepart, vil en i aftalen indsat værnetingsklausul, som tredjeparten ikke har underskrevet, kun kunne gøres gældende over for denne i tilfælde af en tvist, der udspringer af nævnte aftale, hvis klausulen ikke er til hinder for formålet om beskyttelse af den økonomisk svageste part (dom af 12.5.2005, Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, præmis 38).
- 37 Domstolen har også fastslået, at på forsikringsområdet er aftaler om værneting underlagt strenge regler ud fra formålet om beskyttelse af den økonomisk svageste part (dom af 13.7.2017, Assens Havn, C-368/16, EU:C:2017:546, præmis 36).
- 38 Når dette er sagt, skal det undersøges, om dette hensyn ligeledes gør sig gældende på området for forsikringsaftaler, der dækker en »stor risiko«, hvor de sikrede personer ligesom forsikringsgiverne og forsikringstagerne kan have en betydelig økonomisk styrke.
- 39 I denne forbindelse er det ubestridt, at EU-lovgiver, henset til deres økonomiske styrke, har givet forsikringstageren og forsikringsgiveren adgang til at vælge, hvilken ret der skal tillægges kompetence, og herunder til at fravige de beskyttende kompetenceregler i kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012. Som det fremgår af den i denne doms præmis 34 nævnte rapport fra P. Schlosser, skulle den mulighed, som parterne fik for at fravige de almindelige kompetenceregler inden for rammerne af de aftaler, som siden blev til aftaler om forsikring af »store risici«, tage hensyn til den omstændighed, at eftersom de berørte selskaber var store foretagender, stod forsikringsaftalens parter på lige fod, således at der ikke var nogen begrundelse for en supplerende beskyttelse af den svageste part.
- 40 Imidlertid kan det ikke på baggrund af denne konstatering udledes, at den sikrede persons økonomiske styrke er magen til eller svarer til forsikringsgiverens eller forsikringstagerens. Følgelig afhænger spørgsmålet om, hvorvidt en tredjepart til en forsikringsaftale, der dækker en »stor risiko«, kan anses for den økonomisk svageste part, ikke udelukkende af, om den forsikringsaftale, der er indgået mellem parterne, henhører under kategorien forsikringsaftaler, der dækker en »stor risiko«.
- 41 Det kan således antages, at muligheden for at fravige de almindelige kompetenceregler i forsikringsaftaler, der dækker en »stor risiko«, kun finder anvendelse i forholdet mellem aftaleparterne og generelt kan ikke udvides til en sikret tredjepart.

- 42 Domstolen har allerede bemærket, at en vurdering fra sag til sag af spørgsmålet om, hvorvidt en person kan anses for en »svag part«, vil skabe en risiko for retsusikkerhed og være i modstrid med formålet med forordning nr. 1215/2012, der er anført i 15. betragtning til denne, hvorefter kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed (jf. i denne retning dom af 20.7.2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, præmis 34).
- 43 Denne betragtning gælder især på området for forsikringsaftaler, der dækker en »stor risiko«. Som den forelæggende ret med rette har anført, fastsættes der i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138 flere kriterier, som skal vurderes samlet, og hvis anvendelse ikke altid er systematisk. Denne vurdering kan nødvendiggøre en grundig og potentielt kompleks prøvelse, der vil være i modstrid med hensigten om at gøre kompetencereglerne forudsigelige.
- 44 Når dette er sagt, fremgår det af fast retspraksis, at det beskyttelsesformål, der ligger bag kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012, indebærer, at anvendelsen af de specielle kompetenceregler, der er fastsat i afdeling 3, ikke udvides til at omfatte personer, som ikke har behov for denne beskyttelse (jf. i denne retning dom af 31.1.2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Skønt det følger heraf, at en særlig beskyttelse i forholdet mellem professionelle aktører inden for forsikringsbranchen ikke er begrundet, idet ingen af parterne kan anses for at befinde sig i en svagere situation end modparterne (dom af 31.1.2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis), er det i det foreliggende tilfælde ubestridt, at den sikrede tredjepart, dvs. Grifs, ikke er en professionel aktør inden for forsikringsbranchen.
- 46 På denne baggrund skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 15, nr. 5), og artikel 16, nr. 5), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en værnetingsklausul i en forsikringsaftale, der dækker en »stor risiko« som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, og som er indgået mellem forsikringstageren og forsikringsgiveren, ikke kan gøres gældende over for en person, som er forsikret i henhold til denne aftale, som ikke er en professionel aktør inden for forsikringsbranchen, som ikke har samtykket i værnetingsklausulen, og som har sin bopæl eller sit hjemsted i en anden medlemsstat end forsikringstageren og forsikringsgiveren.

Sagsomkostninger

- 47 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 15, nr. 5), og artikel 16, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en værnetingsklausul i en forsikringsaftale, der dækker en »stor risiko« som omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, og som er indgået mellem forsikringstageren og forsikringsgiveren, ikke kan gøres gældende over for en person, som er forsikret i henhold til denne aftale, som ikke er en professionel aktør inden for forsikringsbranchen, som ikke har samtykket i værnetingsklausulen, og som har sin bopæl eller sit hjemsted i en anden medlemsstat end forsikringstageren og forsikringsgiveren.

Underskrifter